

Ugandská fotbalová reprezentace.

Autor: Alex Fontana

„Fotbal má dnes nesmírnou společenskou zodpovědnost, již musí naplnit.“ — Antidiskriminační sociolog a výzkumník „fotbalového chuligánství“ Gerd Dembowski

Nedávná série článků oslavující multikulturalismus a Mistrovství světa ve fotbale tvrdí, že etnicky rozmanité fotbalové týmy jsou lepší. 1] Člověk si nutně klade otázku: lepší v čem a pro koho?

Díky Mistrovství světa dostávají lidé z účastnických zemí možnost vystavit na odiv svou národní hrdost s jen minimem prolévání krve. Jedná se o bezpečnou náhražku války. Jak to říká v knize Cormaca McCarthyho *Krvavý poledník* děbelská postava Soudce Holdena:

„Člověk je zrozen pro hru. Pro nic jiného. Každé dítě ví, že hra je vznešenější než práce. Ví také, že hodnota či význam hry nespočívá ve hře samotné, nýbrž spíše v ceně toho, co jest vloženo v sázku. U her založených na náhodě je třeba o něco se vsadit, jinak postrádají veškerý význam. U her sportovních záleží na obratnosti a síle obou protivníků, a ponížení z porážky a hrdost z vítězství jsou samy o sobě dostatečně vysokou sázkou, poněvadž jsou dány hodnotou bojovníků, a tudíž ony bojovníky přesně vystihují. Ať však jde o prvek náhody, či o poměření hodnoty, tíhnou všechny hry ku stavu válečnému, poněvadž právě ve válce předmět sázky pohltní hru, pozře hráče, stráví vše.... Taková jest podstata války, při níž leží v

sázce zároveň hra, pravomoc i ospravedlnění. Z tohoto hlediska je válka nejpřesnějším druhem věštby. Jde totiž o zkoušku vůle jednoho a zkoušku vůle druhého v rámci vůle vyšší, kterážto musí, jelikož obě vůle váže, nutně dospět k výběru. Válka je nejvyšší hrou, poněvadž válka vposledku vnucuje jednotu bytí. Válka je bůh.“ 2] (*Krvavý poledník*, str. 223-4)

Kdyby se tedy Ernstu Jüngerovi nenabídla možnost jít do války, zjevně by byl sportovcem – pak by ovšem nebyl Ernstem Jüngerem, protože jeho metafyzickou transcendenci by nahradila náhražková sláva reklamy na Nike. Sport (zejména ten týmový) nejen že napodobuje válku, vyžaduje také podobné ctnosti jako ona – sílu, kázeň, tvrdou dřinu, čest, sebeobětování, solidaritu – i když pravda bez s ní spojených rizik. Tým je tedy náhradou za kmenovou skupinu válečníků. Tým zastupuje svůj národ a národ je zastoupen svým týmem.

Francouzská fotbalová reprezentace

Simulakrum války čas od času přerůstá ve skutečné násilí, obvykle mezi fanoušky – podobně jako simulakrum nacionalismu mistrovství světa někdy vede až skutečným projevům

nacionalismu. Tu a tam se také stane, že „řekni rasismu ne“ spektakl za miliardy dolarů je donucen učinit ústupek realitě, dějinám, kontinuitě či skutečnému společenství.

Německá média tvrdí, že „většinu německých fotbalových chuligánů dnes tvoří neonacisté,“ když rozlišují mezi „ultras“ a pravicovými chuligány a současně také systematicky ignorují násilí, agresivní akty i provokace levice.

„V tomto letáku najdete neonacistické kódy a vysvětlivky k nim. Fanoušci tak snáze poznají (a budou tedy moci nahlásit) krajně pravicovou aktivitu na stadionech... Německé domácí tajné služby mluví o 15% překrytí fotbalových chuligánů a pravicových extremistů. Podle bezpečnostních představitelů ze západoněmecké oblasti Porúří se však skutečné číslo pohybuje mnohem výše.“

A příručka skutečně označuje cíle chuligánů za otevřeně politické:

„Hlavní priorita: ‚Znovu nastolení starých hodnot.‘ Druhý cíl: ‚Žádní antifašisté na stadionu.‘ Třetí cíl: ‚Získat zpátky svobodu slova.‘“ 3]

„Zatímco fotbalový svaz pokračuje v navyšování diverzity v národním týmu, mění německá vláda zákony upravující občanství za účelem dosažení rozmanitější skladby německého občanstva.“ 4]

Středolevá média oslavují „rozmanité“ fotbalisty za to, že přinesli do týmu svůj etnický „šmrnc,“ ta středopravá si je pak díky jejich tvrdé práci a oddanosti týmu předělala na „dobré Němce“ – což je nanejvýš utilitární přístup k identitě. Když někdo mluví a chodí jako Němec, ale vypadá jako Afričan – je to Němec. Zaujatá levicová autorka článku **Jacqueline S. Gehringová** má i tak **drzost stěžovat si na diskriminaci** – přestože středolevé i středopravé hlasy „němectví“ těchto hráčů nijak nezpochybňují – jen proto, že prý *stále* musejí svou německou identitu *ospravedlňovat*.

Tyto dva náhledy ovládají celou politicky korektní debatu o „diverzitě“: buď je dobrá, protože přináší nové chuti (více stánků s falafelem v Berlíně a s curry v Londýně) nebo je dobrá, protože užitečná – když bere ještě více mizerně placených pracovních míst původnímu obyvatelstvu.

Jedním z triků levice je také vydávat se za apolitický hlas selského rozumu: „V týmu by měli hrát ti nejlepší hráči, ať jsou imigrantského původu nebo ne,“ říká Hassan (42). „Mělo by to být o fotbale a ne o politice.“ Tak se levicová ideologie stává neviditelnou, samozřejmou, normální. Politický je pak jedině *odpor* vůči hegemonii levice. Ve skutečnosti je totiž pochopitelně už to, že „Hassan“ žije v Německu, politické – stejně jako fakt, že na jeho mínění záleží.

V počátcích italského nacionalismu v 19. století se rozšířilo rčení: „Vytvořili jsme italský stát – a teď musíme vytvořit Itálii.“ 5] Různí lidé jej připisují hraběti **Camillo Cavourovi** nebo Benitu Mussolinimu. „Vytváření Italů“ se v mnohém podobalo dalším nacionalistickým projektům, třeba **Atatürkově** stvoření „Turků“ nebo **Bismarckovu** stvoření „Němců.“ Italové byli rozdělení jazykově, etnicky, sociálně, ekonomicky, politicky – vlastně skoro úplně. Pospolu je přinejmenším zčásti přivedla vnější hrozba.

S tím jak dnes vzniká globální politické uspořádání, je třeba vytvořit také náležitě globální občany. Už nesmí být žádné „my“ a „oni.“ Mezinárodní sportovní klání tak představují pro globalismus jistý problém, protože dělení „my“ a „oni“ je jejich podstatou. Proto establishment tolik tlačí „rozmanitost“ v týmech; tato „rozmanitost“ pochopitelně znamená nerozlišitelnost, zaměnitelnost a stejnost.

Rádi by věřili, že hodnoty univerzálního humanismu a meritokracie vítězí nad úzkoprsou národní bigotností. Všichni máme projevít šok a pohoršení, když našťvaný fanoušek zařve na **Maria Balotelliho** „zkrvený negře“. 6] Proč jen se ti zpátečníčtí rasisté nemůžou přidat k našemu globálnímu konzumnímu ráji?

„Ital“ Mario Balotelli

Balotelli je ale zásadní výzvou samé podstatě toho, co to znamená být Italem. A tyto otázky nevyhnutelně zpochybňují význam fanouškovství vlastního národního týmu. Můžeme načrtnout paralelu s Římskou říší. Jakmile začali Římané platit žoldnéřům, aby za ně vybojovali jejich války, byl pád říše v podstatě zpečetěn. A právě to ztělesňuje i Balotelli: zhroucení národního státu 19. století a triumf internacionalistického korporátního státu století 21., tedy proces, jenž s sebou nese nesmírně chaotické změny ve vnímání identity i sebe sama.

Nejde tu jen o oproštění národních států od jejich etnického složení – došlo také k jejich propojení s procesy globalismu, který usiluje o podkopání každé suverenity, hranice i skupiny, aby tak usnadnil volný pohyb kapitálu na globálních trzích.

Balotelli tak nereprezentuje jen sebe samého nebo měnící se tvář italské identity, ale také destabilizaci světa internacionalistickými korporátními hodnotami, které usilují o vyprázdnění kultur a identit a jejich vyplnění popkulturou a individualismem – což v jádru vlastně znamená absenci identity.

Správčovství je velice hodnotný koncept: jde o ideu, že země nepatří „člověku,“ ale „nám.“ Člověk ji nemůže spotřebovat pro své vlastní soukromé zájmy. Může z ní sice žít, ale musí ji vylepšovat a předat dál, protože jsme jen jednou generací z mnoha. Kultivace a kultura vycházejí z téže touhy: něco ve světě, v kterém jsme se octli, vykonat – a předat to dál. Když něčí dědeček postaví dům, nedoufá snad, že v něm budou žít jeho potomci, a ne nějaký domorodec z Ghany? 7]

Národ je rozšířený dům pro rozšířenou rodinu. Nevznikl proto, aby ho naše generace z krátkozraké chamtivosti nebo sobeckého moralismu mohla zničit a zahodit. Naším předkům i potomkům dlužíme udržet tento dům v rodině.

Poznámky

- 1] Diversity is good for team performance in soccer. *The Washington Post*, 2. června 2014.
- 2] Blood Meridian – The Judge on War („War is God“) – Cormac McCarthy. Plné znění.
- 3] Neo-Nazis and Hooligans Find Common Ground. *Der Spiegel*, 15. listopadu 2013.
- 4] How the left and the right talk differently about the ethnicity of German soccer players, *The Washington Post*, 7. června 2014.
- 5] Ve skutečnosti ji napsal, šlechtic Massimo d’Azeglio z rodu Piedmont, takže může stejně dobře být připsována Cavourovi i Viktoru Emmanuelovi.
- 6] Mario Balotelli suffers racist abuse from his own Italy fans at World Cup training camp. *The Daily Mail*, 21. května 2014.

7] Ideou rodinného dědictví se zabýval i film Clinta Eastwooda *Gran Torino*. V jeho závěru se tento obětavý napravený bílý rasista vzdává svého nejcennějšího kusu majetku ve prospěch svých asijských sousedů, čímž okatě ignoruje svou rodinu - zčásti kvůli vzájemnému odcizení a materialistickému vnímání vztahů jeho potomky, ale také proto, že mu u jeho vlastních potomků chybí tradiční hodnoty rodiny, příbuzenských vazeb a tvrdé práce, s nimiž se Eastwoodova polská postava (Walt Kowalski) ztotožňuje. My je musíme znovu nalézt!

Úvaha Alexe Fontany *Emptying the World Cup* vyšla na stránkách Counter Currents Publishing 16. července 2014.